

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/61/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113232478
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3113232478.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, IČO: 31749542, zastúpeného AENEA Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Jozefská 3, proti žalovaným: 1. G.. P. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., Q. XXXX/XX, zastúpený A3 advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, ul. Partizánska 25, 2. N. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., M. XXXX/X, zastúpená AK JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, ul. Piaristická 46, o zaplatenie 19.697,37 eur s príslušenstvom a o zaplatenie zmluvnej pokuty, na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. októbra 2017, č.k. 17C/43/2014-386, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a IV. m e n í tak, že žalovaný 1/ a žalovaná 2/ s ú p o v i n í zaplatiť žalobcovi sumu 22.267,12 eur s 8,75 % úrokom z omeškania zo sumy 19.697,37 eur od 17.10.2013 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia táto povinnosť druhému zo žalovaných.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., V. a VI. p o t v r d z u j e .

Žalobca má proti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 78 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom výrokom I. súd konanie voči žalovanému v 3. rade (spoločnosti HMG Recovery, k.s. so sídlom v Bratislave, ul. Štefanovičova 12, IČO: 46333908) zastavil. Výrokom II. konanie v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty prevyšujúcej 1.903,26 eur zastavil. Výrokom III. žalovaného 1/ zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 8.671,50 eur spolu s úrokom z omeškania tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku s tým, že plnením žalovanej v 2. rade žalobcovi zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia táto povinnosť žalovanému v 1. rade. Výrokom IV. žalovanú 2/ zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 10.650,46 eur spolu s úrokom z omeškania tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia s tým, že plnením žalovaného 1/ žalobcovi zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia táto povinnosť žalovanej v 2. rade. Výrokom V. žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Výrokom VI. žalovanému 3/ priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Výrokom VII. rozhodol, že žalobca, žalovaný 1/ a žalovaná 2/ nemajú právo na náhradu trov konania.

2. V rozhodnutí konštatoval, že žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal proti žalovaným 1/ a 2/ a Q. P. zaplatenia sumy vo výške 19.697,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 %

ročne zo sumy 19.697,37 eur od 17.10.2013 do zaplatenia, vyčísleným zmluvným úrokom vo výške 2.320,84 eur (správne malo byť 3.510,99 eur) a zmluvnou pokutou v sume 3.510,99 eur (správne malo byť 2.320,84 eur), s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 01.10.2003 podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania uzavrel s Q. P. ako dlžníkom Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru, na základe ktorej bola dlžníkovi poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 21.509,66 eur s dobou splatnosti 30 rokov, za účelom: výstavba XXXbj S. - U., Q., byt č. S. XXX. Pohľadávka žalobcu bola zabezpečená ručením žalovaných 1/ a 2/, ktorí mali ručiť do doby zriadenia záložného práva na stavbe, na výstavbu ktorej bola poskytnutá podpora vo forme úveru. Listom zo dňa 20.07.2009, ktorý bol zaslaný na vedomie žalovaným 1/ a 2/ vyzval dlžníka na zriadenie záložného práva v zmysle zmluvy, rovnakú výzvu žalobca urobil aj listom zo dňa 30.08.2007 s upozornením na možnosť odstúpenia od zmluvy, pričom dlžník záložné právo nezriadil. Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2/K/59/2011 zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 27.12.2011 bol na majetok dlžníka vyhlásený konkurz. Listom zo dňa 14.02.2013 oznámil žalobca dlžníkovi, že z dôvodu hrubého porušenia zmluvných podmienok, a to: 1. nesplácania úveru ku dňu 16.01.2013 omeškanie 64 splátok v celkovej výške 5.903,94 eur a 2. nezriadenie záložného práva na predmetnú nehnuteľnosť odstupuje od zmluvy a žiada celkový dlh v celkovej sume 25.550,16 eur uhradiť do 30 dní odo dňa prevzatia odstúpenia od zmluvy. Listom zo dňa 14.02.2013 zároveň žalobca oznámil obom žalovaným v 1. a 2. rade, že podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka odstúpil od úverovej zmluvy a vyzval ich na splnenie ručiteľského záväzku do 30 dní od prevzatia odstúpenia od zmluvy. Žalovaná v 2. rade prevzala zásielku dňa 04.03.2013 a žalovaný v 1. rade dňa 26.02.2013. Dňa 12.04.2013 uzavrel žalobca so žalovanou 2/ dohodu o splátkach, ktorej súčasťou je uznanie dlhu v sume 5.996,19 eur žalovanou v 2. rade, ktorý vznikol z úverovej zmluvy nezaplatením 65. splátok, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť do 15.05.2017 splátkami vo výške 117,23 eur popri riadnej mesačne splátke v sume 92,25 eur, teda spolu 209,48 eur, počnúc dňom 15.03.2013. Z priebehu splácania úveru súd prvej inštancie zistil, že od 19.02.2004 do 09.05.2008 bolo zaplatené titulom splácania úveru celkovo 3.953,46 eur, naposledy bola dňa 09.05.2008 zaplatená splátka v sume 2.979,- Sk, neskôr boli zaplatené už len dve sumy, a to dňa 10.06.2013 suma 210,- eur a dňa 08.08.2013 suma 209,48 eur, ktoré zaplatila žalovaná v 2/ rade. Listom zo dňa 07.12.2015 si žalobca prihlásil svoju pohľadávku voči dlžníkovi (úpadcovi) z úverovej zmluvy u konkurzného správcu dlžníka.

3. K námietkam žalovaných 1/, 2/ uplatneným v priebehu prvoinštančného konania súd uviedol, že na rozhodnutie o podanej žalobe aplikoval v otázke ručenia ustanovenia Obchodného zákonníka a nie Občianskeho zákonníka, použitia ktorého sa žalovaní dovolávali. Vychádzal z toho, že v danej veci sa v prípade hlavného záväzkového vzťahu (úverový vzťah) a aj akcesorického vzťahu (ručenie), nejedná o spotrebiteľský vzťah, založený spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, v ktorom prípade by aj v rámci tzv. absolútneho obchodného vzťahu bolo možné na daný vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca totiž nie je dodávateľom, ale je, a aj v čase uzavretia zmluvy bol účelovým fondom zriadeným štátom, ktorého správu vykonáva ministerstvo. Účelom jeho existencie a fungovania je financovanie štátnej podpory (pomoci) pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, a teda celkom zjavne nejde o vykonávanie obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti za účelom vytvárania vlastného zisku. Svojimi príjmami je napojený na štátny rozpočet. Akceptoval argumentáciu žalobcu poukazujúcu na to, že podpora poskytnutá žalobcom je poskytnutie úveru podľa osobitného právneho predpisu pre obmedzený okruh osôb (žiadateľ musí splniť podmienky podľa § 7 zákona o ŠFRB), vo verejnom záujme (bytová politika štátu), za úrokové sadzby nižšie ako obvyklé alebo bezúročne alebo za podmienok pre dlžníka priaznivejších (napr. nenávratný príspevok). Konštatoval, že v tejto otázke je prijatý záver súdu pre súd jednoznačný a v súlade s prevažujúcou judikatúrou súdu SR, pričom s opačným názorom iných súdov sa súd nestotožnil, nie je pre neho záväzný a ide skôr o exces, keď naopak z rozhodovacej činnosti Okresného súdu Trenčín je zrejmé, že žalobca opakovane nie je považovaný týmto súdom za dodávateľa. Bez ohľadu na prijatie tohto záveru dal do pozornosti aj okolnosť, že v rámci novelizácie aktuálneho znenia zákona o ŠFRB (zákon č. 150/2013 Z.z.) je možné v rámci legislatívneho procesu zistiť, že aj podľa predkladateľa uvedenej novely zákona (vládný návrh zákona), nie je fond dodávateľom, pretože nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd na rozhodnutie o podanej žalobe aplikoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje jednak kompletnú úpravu úverového vzťahu, úpravu ručenia v obchodnom záväzkovom vzťahu, uznanie záväzku a takisto aj úpravu premlčania. Vzhľadom na aplikovanie ustanovení Obchodného zákonníka konštatoval, že argumentácia žalovaných ohľadne ich práva odoprieť plnenie ručiteľa je irelevantná. Napriek uvedenej konštatácii k tomu dodal, že žalobca preukázateľne písomnými výzvami vyzýval dlžníka na zriadenie záložného práva, pričom

podľa názoru súdu mohli a mali vyvinúť úsilie o zriadenie záložného práva aj samotní žalovaní, ktorí na seba dobrovoľne prevzali záväzok ručenia a bolo predovšetkým v ich záujme, aby sa zbavili svojho záväzku zriadením záložného práva na predmetné nehnuteľnosti dlžníkom. Žalovaný 1/ však uviedol, že sa o splácanie dlhu dlžníkom nezaujímal, z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadna aktivita k tejto okolnosti a žalovaní ani neuviedli dôvod svojej pasivity. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že obaja žalovaní v konaní vzniesli námietku premlčania, a to jednak práva na odstúpenie od úverovej zmluvy, práva na zaplatenie každej zo splátok úveru osobitne a aj práva na zaplatenie celého uplatneného dlhu.

4. Ohľadne námietky premlčania práva na odstúpenie od zmluvy súd uviedol, že táto bola vznesená dôvodne. Žalobca bol oprávnený od zmluvy odstúpiť podľa bodu 8.4 zmluvy dňom 19.04.2008, nakoľko dlžník bol v omeškaní so zaplatením 7. splátok ku dňu 01.03.2008, žalobca však odstúpil od zmluvy až listom zo dňa 14.02.2013, teda po uplynutí všeobecnej štvorročnej premlčacej doby. Účinky odstúpenia od zmluvy preto v zmysle § 390 Obchodného zákonníka v spojení s § 306 ods. 2 Obchodného zákonníka nenastali, preto súd konštatoval, že žalobca sa nemôže voči žalovaným dovoliavať skutočnosti, že od úverovej zmluvy odstúpil a teda, že úver je splatný v celom rozsahu v dôsledku tohto odstúpenia.

5. Ohľadne námietky premlčania práva na zaplatenia každej zo splátok úveru osobitne uviedol, že táto je vznesená čiastočne dôvodne vo vzťahu k žalovanému 1/, a to ohľadne splátok, ktorých splatnosť nastala viac ako štyri roky pred podaním žaloby na súd. Podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne; vo vzťahu k žalovanému 1/ sú tak premlčané splátky splatné pred 21.11.2009. Vo vzťahu k žalovanej 2/ však táto námietka nie je dôvodná, pretože táto dňa 12.04.2013 uzavrela so žalobcom dohodu o splátkach, ktorej súčasťou je aj uznanie dlhu.

6. Ohľadne námietky premlčania celého uplatneného dlhu uviedol, že táto námietka nevychádza zo skutočného znenia bodu 8.4 zmluvy, z ktorého vyplýva, že nielen samotným omeškaním, ale až odstúpením od zmluvy a následnou výzvou bol dlžník povinný zaplatiť zmluvnú pokutu a vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky. V danom prípade však odstúpenie od zmluvy je proti žalovaným neúčinné, pretože úspešne vzniesli námietku premlčania tohto práva.

7. Na základe uvedeného konštatoval, že účinky odstúpenia od zmluvy nenastali v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania. Ďalej konštatoval, že predčasná splatnosť celého úveru iným spôsobom vyvolaná nebola, preto uzavrel, že žalobca sa môže voči žalovaným ako ručiteľom domáhať iba zaplatenia tej časti dlhu, ktorá je do rozhodnutia súdu splatná. Splatnosť splátok úveru bola v čl. IV. dohodnutá vždy do 15. kalendárneho dňa v mesiaci počas celej lehoty splatnosti úveru; výška mesačnej splátky bola od 01.07.2006 určená v sume 2,779,- Sk, teda 92,25 eur. V zmysle uvedeného považoval žalobu žalobcu za dôvodnú vo vzťahu k žalovanej 2/ v časti zaplatenia uznaného dlhu, ktorý pozostáva zo 65-tich dlhých splátok úveru do 18.02.2013 v sume 5.996,19 eur a splátok vo výške 92,25 eur splatných od 15.03.2013 do rozhodnutia súdu, t.j. do 12.10.2017 v celkovej sume 5.073,75 eur, spolu tak vo výške 11.069,94 eur. Z tejto sumy odpočítal sumu 419,48 eur, ktorú žalovaná 2/ zaplatila na základe dohody o plnení v splátkach v dňoch 10.06.2013 a 08.08.2013, teda celkovo má žalovaná 2/ zaplatiť žalobcovi z titulu jej ručenia sumu 10.650,46 eur. Voči žalovanému 1/ mal za dôvodnú žalobu v časti zaplatenia splátok úveru splatných od 21.11.2009 do rozhodnutia súdu, t.j. do 12.10.2017 v celkovej sume 8.671,50 eur. Preto žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť uvedené sumy a vo zvyšnej časti nárok žalobcu na zaplatenie istiny zamietol.

8. K ďalšej obrane žalovaných spočívajúcej v tom, že právny úkon ručenia je neplatný z dôvodu nezrozumiteľnosti zmluvného dojednaní, keď predložením vyhotovenia zmluvy žalobca deklaroval úmysel zabezpečiť úverový záväzok ručením podľa občianskeho práva a dobromyseľný žalovaný 1/ prijal ručiteľské vyhlásenie v súlade s jeho jazykovým vyjadrením ako záväzok občianskoprávny uviedol, že žalovaný 1/ nemohol byť dobromyseľný v tom, že za záväzok dlžníka ručí podľa Občianskeho zákonníka, pretože kogentné ustanovenie § 261 ods. 4 Obchodného zákonníka účinného v čase podpisu zmluvy ustanovuje, že touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov. Pokiaľ žalovaný 1/ poukazoval v tomto smere na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/323/2016 a následný rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/249/2016, tak po ich preštudovaní uviedol, že závery týchto súdov nie sú v danom prípade použiteľné, pretože uvedené súdy rozhodovali o platnosti ručiteľského vyhlásenia za iného skutkového stavu, kde bolo ručiteľské

vyhlásenie formulované inak ako v danom prípade. Naopak poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/220/2012, ktorý sa zaoberal rovnakou otázkou platnosti takto formulovaného ručenia v obsahovo obdobnej zmluve. V tejto súvislosti odkázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18.05.2000 sp. zn. 4 Obo 115/99, publikovanom pod R11/2001, podľa ktorého poukaz na konkrétne ustanovenie Občianskeho zákonníka v ručiteľskom vyhlásení v situácii, keď ide o zabezpečenie plnenia záväzkov z obchodného záväzkového vzťahu, nerobí ručiteľské vyhlásenie neplatným. Priamo zo zákona - z vyššie citovaných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 4 v spojení s § 263 Obchodného zákonníka) totiž vyplýva, že daný ručiteľský vzťah sa bude kogentne spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka o ručení.

9. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalovaných v tom, že konanie žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku, keď žalovaní argumentovali tým, že v r. 2006 bolo žalobcovi doručené kolaudačné rozhodnutie bytu, na ktorom malo byť zriadené záložné právo, avšak napriek tomu žalobca nevykonal žiaden úkon k jeho zriadeniu. Súd konštatoval, že v takomto konaní/hekonaní žalobcu rozpor s dobrými mravmi nezistil, keď mal za to, že splniť povinnosti z uvedeného záväzkového vzťahu sa na základe slobodnej a vážnej vôle ručiteľským záväzkom zaviazali žalovaní 1/ a 2/ a potom, ako dlžník nespĺnil svoj záväzok, žalobca si uplatnil svoj nárok aj voči ručiteľom, ktorý postup nemôže podľa názoru súdu žiadnym spôsobom byť v rozpore s poctivým obchodným stykom či dobrými mravmi.

10. Súd zamietol žalobu v časti uplatnenej zmluvnej pokuty, keď po posúdení bodu 8.4 zmluvy mal za to, že jeho obsahom nie je platne dohodnutá zmluvná pokuta, ktorá medzi stranami zmluvy v článku VIII bod 8.4 bola dohodnutá pre prípad „naplnenia bodu 8.4“. Tento bod zmluvy upravuje, kedy môže žalobca od zmluvy odstúpiť a to v zmysle dojednania v prípade, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov, v prípade ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu a to opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby, zriadením záložného práva a zmenou vlastníctva bez súhlasu veriteľa. Z uvedeného teda vyplýva, že ak článok 8.4 obsahuje možnosti odstúpenia od zmluvy, k jeho naplneniu dôjde v prípade, ak žalobca od zmluvy odstúpi. Uvedená dohoda o zmluvnej pokute neobsahuje vymedzenie konkrétnej povinnosti žalovaných, ako je napr. povinnosť úhrady splátok riadne a včas, s porušením ktorej by nárok na zmluvnú pokutu žalobcovi vznikol. Dojednanie zmluvnej pokuty pre prípad realizácie práva tak, ako to bolo v uvedenom prípade, robí samé o seba takéto dojednanie zmluvnej pokuty absolútne neplatným, a to z dôvodu rozporu so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 141/2000, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 5/2000, z ktorých vyplýva, že odstúpenie od zmluvy nie je porušením zmluvnej povinnosti ale výkonom práva, a preto nemôže byť sankcionované zmluvnou pokutou. Zamietol aj žalobcom uplatnený nárok na vyčíslený zmluvný úrok z dôvodu, že v každej z omeškaných splátok na zaplatenie ktorých zaviazal žalovaných, je obsiahnuté aj právo žalobcu na zmluvný úrok. Žalobcovi priznal zákonný úrok z omeškania zo splatných súm a vo zvyšnej časti nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania zamietol. Vzhľadom na povahu ručiteľského záväzku viacerých ručiteľov rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry tak, že plnením jedného z ručiteľov zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť druhému ručiteľovi.

11. Vzhľadom na späťvzatie žaloby voči žalovanému 3/ konanie voči nemu podľa § 145 CSP zastavil a žalovanému 3/ výrokom VI. priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby v sume 419,48 eur v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty konanie aj v tejto časti zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP výrokom V.

12. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

13. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žalovaný 1, aj žalovaná 2/.

14. Žalobca odvolaním napadol výrok II., III., IV., V., VI. a VII. rozsudku a v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V odvolaní namietal predovšetkým určenie splatnosti pohľadávky tak, ako bola určená zo strany súdu prvej inštancie. Uviedol, že v priebehu konania viackrát poukázal na skutočnosť, že voči pôvodnému dlžníkovi Q. P. bol dňa 28.12.2011 vyhlásený konkurz, pričom v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii sa nesplatené pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, od vyhlásenia konkurzu až do zrušenia konkurzu považujú za splatné, ak

tento zákon neustanovuje inak; to platí rovnako pre podmienené pohľadávky, ktoré sa v konkurze uplatňujú prihláškou. V zmysle uvedeného dňom vyhlásenia konkurzu sa pohľadávka voči pôvodnému dlžníkovi stala splatnou, teda splatnosť pohľadávky žalobcu nastala dňa 28.11.2011. Žalobca si prihlásil svoju pohľadávku v konkurze (dňa 15.01.2016 konkurzný správca potvrdil zápis pohľadávky žalobcu do zoznamu pohľadávok), pričom ustanovený správca nepoprel pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o poskytnutí podpory. Splatnosťou pohľadávky voči pôvodnému dlžníkovi nastala splatnosť pohľadávky zároveň aj voči ručiteľom, t.j. žalovaným 1/ a 2/. Nárok žalobcu v rámci konkurzu voči Q. P. doposiaľ uspokojený nebol. Ďalej namietal výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keď mal za to, že jeho nárok bol v celom rozsahu dôvodný a preto žiadal priznať mu plnú náhradu trov konania. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval tiež za nepreskúmateľný, o dôsledku čoho mal za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

15. Žalovaný 1/ odvolaním napadol výrok III. a súvisiaci výrok VII. o náhrade trov konania, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal právny záver súdu prvej inštancie, ktorý aplikoval v otázke ručenia ustanovenia Obchodného a nie Občianskeho zákonníka, keď mal za to, že úverový dlžník je v danom prípade nepodnikateľom, spotrebiteľom a preto mal súd prvej inštancie skonštatovať, že úverový dlžník a aj žalovaní majú postavenie spotrebiteľa a daný vzťah je vzťahom spotrebiteľským. Ďalej namietal posúdenie vznesenej námietky premlčania celého dlhu, keď vyčítal súdu prvej inštancie, že sa zaoberal iba znením bodu 8.4 úverovej zmluvy, avšak v odôvodnení sa opomenul vysporiadať so znením bodu 8.2 zmluvy, keď podľa článku VIII., bod 8.2 zmluvy, sa oneskorené úhrady aspoň 3 splátok považujú za neoprávnené použitie prostriedkov fondu, pričom v zmysle ust. § 14 túto povinnosť mal dlžník zrealizovať bezodkladne na účet fondu v štátnej pokladnici. Žalobca listom zo dňa 02.04.2008 vyzval dlžníka Q. P. k úhrade siedmich dlžných splátok, s ktorými bol v omeškaní k 01.03.2008, z čoho vyplýva, že k neoprávnenému použitiu prostriedkov fondu dlžníkom došlo pri vzniku omeškania s 3. splátkou, čo nastalo 16.10.2007. Už dňa 16.10.2007 teda mohol žalobca prvýkrát uplatniť svoj nárok na vrátenie dlhu aj od ručiteľa, keďže dlžník svoj dlh nesplnil. Od uvedeného momentu teda začala plynúť veriteľovi premlčacia lehota na uplatnenie práva z ručenia voči ručiteľovi. Jej márnym uplynutím zaniklo žalobcovi právo vyzvať žalovaného 1/ na zaplatenie dlhu dlžníka. V čase podania žalobného návrhu 21.11.2013, teda viac ako 5 rokov od momentu, kedy žalobca mohol uplatniť svoje právo prvýkrát, sa preto domáhal na súde zaplatenia dlhu na podklade zaniknutého práva. Za nesprávny považoval aj záver súdu prvej inštancie, že nemohol byť dobromyseľný v tom, že za záväzok ručí podľa Občianskeho zákonníka, keď poukázal na to, že ako bežný občan pri podpise zmluvy konal v absolútne dobrej viere, že mu je predkladaná listina obsahovo aj právne správna, pričom v článku VII. bod 7.2 žalobca naformuloval ručenie za dlh dlžníka podľa ustanovenia § 539 Občianskeho zákonníka s tým, že vzájomné vzťahy sa riadia ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä Občianskym zákonníkom. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu voči nemu zamietne.

16. Žalovaná 2/ odvolaním napadla výrok IV. a VII. rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Rovnako ako žalovaný 1/ namietala, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka a nie Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah, pričom mala za to, že aj ručiteľský záväzok treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý dáva ručiteľovi právo odoprieť plnenie za dlžníka v prípade, ak samotný veriteľ (v tomto prípade žalobca), zapríčiní nemožnosť plnenia od dlžníka. Ďalej namietala, že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.12.2011, č.k. 28K/59/2011 bol na majetok dlžníka Q. P. vyhlásený konkurz, pričom žalobca v konaní nepreukázal prihlásenie pohľadávky do konkurzného konania úpadcu. Bola toho názoru, že pohľadávka do konkurzného konania prihlásená nebola, o čom svedčí aj podanie žaloby po uplynutí základnej prihlasovacej lehoty podľa § 28 ods. 5 ZKR. Pohľadávka žalobcu je teda podľa jej názoru voči obligačnému dlžníkovi za súčasného stavu nevymáhateľná. Je teda dané právo ručiteľa odoprieť plnenie veriteľovi, preto žalovaná 2/ odoprela plnenie na uplatnený nárok podľa § 549 Občianskeho zákonníka. Ďalej žalovaná 2/ namietala, že písomné „uznanie záväzku“ zo dňa 12.04.2013 označené ako Dohoda o splátkach je neplatné, z dôvodu, že tento právny úkon neobsahuje všetky náležitosti uznávacieho prejavu a taktiež uvedený právny úkon nemal byť uzavretý v zmysle Obchodného zákonníka ale Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu voči nej v celom rozsahu zamietne.

17. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniam žalovaného 1/ a žalovanej 2/ zotrval na dovtedajšej argumentácii, najmä na tom, že právnym základom uvedeného sporu je poskytnutie špecifickej finančnej

podpory žiadateľovi (dlžníkovi) štátnym fondom za splnenia zákonom stanovených podmienok, pričom použitie týchto finančných prostriedkov ja viazané na zákonom vymedzený účel, v dôsledku čoho daný vzťah nemožno vyhodnotiť ako spotrebiteľský vzťah. V súvislosti s tým poskytol prehľad dôvodu založenia a následného fungovania Štátneho fondu rozvoja bývania a z toho vyplývajúce závery.

18. Žalovaný 1/ prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 2/ uviedol, že sa stotožňuje s právnou argumentáciou žalovanej 2/ v otázke nesprávnej aplikácie Obchodného zákonníka a vylúčenia úpravy spotrebiteľského charakteru zmluvného vzťahu; k námietkam týkajúcim sa neúčinnosti uznania dlhu žalovanou 2/ sa nevie vyjadriť. K odvolaniu žalobcu uviedol, že trvá na tom, že k premlčaniu práva žiadať od pôvodného dlžníka, a s tým akcesoricky spojeného práva žiadať plnenie za dlžníka od ručiteľa, došlo ešte skôr pred vyhlásením konkurzu, a to dňa 16.10.2007, ako uviedol vo svojom odvolaní.

19. Žalovaná 2/ sa k odvolaniu žalobcu a žalovaného 1/ písomne nevyjadrila.

20. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP, t.j. čo do rozsahu a dôvodov odvolaní v napadnutej časti výrokov II., III., IV., V., VI. a VII. a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch II., V., VI. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a vo výrokoch III. a IV. a v závislom výroku VII. podľa § 388 CSP zmeniť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

21. Pretože odvolací súd bol toho názoru, že na vec sa vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, a to ustanovenie § 46 ods. 1 veta prvá zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzval strany, aby sa k možnému použitiu tohto zákonného ustanovenia vyjadrili. Žalovaný 1/ a žalovaná 2/ sa k možnému použitiu uvedeného zákonného ustanovenia nevyjadrili; žalobca sa k jeho použitiu vyjadril podaním zo dňa 28.02.2019, v ktorom zotrval na svojej dovtedajšej argumentácii a dôvodoch odvolania, v ktorých poukazoval práve na opomenutie použitia uvedeného zákonného ustanovenia súdom prvej inštancie.

22. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1 písm. a) - h) CSP.

23. V preskúmvanej veci všetci odvolatelia uplatnili odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), a žalovaná 2/ aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

24. Pokiaľ ide o žalovanou 2/ uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná (poučovacia) povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP) alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Všeobecne teda možno uzavrieť, že ide o také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na napadnuté rozhodnutie a ktoré nemožno podradiť pod ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b) CSP. V danej veci žalovaná 2/ tento uplatnený odvolací dôvod vo svojom odvolaní žiadnym spôsobom nekonkretizuje; odvolací súd ani preskúmaním spisu nezistil žiadne také porušenie procesných práv stranu sporu, ktoré by mohlo odôvodňovať použitie tohto odvolacieho dôvodu. Preto odvolací súd tento žalovanou 2/ uplatnený odvolací dôvod nepovažoval za dôvodný.

25. Pokiaľ ide o ďalší, všetkými odvolateľmi uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, jeho nedostatok spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia §

191 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by teda bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne pre to, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 191 až § 194 CSP. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP teda možno napadnúť výsledok súdu pri hodnotení dôkazov, na nesprávnosť ktorého je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné polemizovať ani s jeho skutkovými závermi.

26. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, podstatou tohto odvolacieho dôvodu je, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, o nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. V danej veci odvolací súd preskúmaním zistil, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, ale zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery, keď opomenul na vec aplikovať ust. § 46 ods. 1 zák.č. zákona 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP bol dôvodný.

28. Predovšetkým je potrebné uviesť, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že na daný vzťah je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, a to tak na otázku ručenia v obchodnom záväzkovom vzťahu, uznanie záväzku, ako aj na úpravu premičania, keď rovnako ako súd prvej inštancie aj odvolací súd bol toho názoru, že v danej veci sa nejedná o spotrebiteľský vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 Občianskeho zákonníka. V danej veci je nepochybné, že na strane dlžníka vystupovala fyzická osoba a taktiež žalobca bol v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, aj v čase jej plnenia, právnickou osobou zriadenou zákonom (zákon č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania) na financovanie štátnej podpory, ktorého prostredníctvom sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Nešlo o samostatnú právnickú osobu, keď jej správu podľa zákona vykonávalo Ministerstvo výstavby a verejných prác Slovenskej republiky, hospodáril podľa schváleného rozpočtu a bol zapojený finančnými vzťahmi na rozpočet menovaného ministerstva, jeho prostriedky mohol použiť len na poskytnutie podpory poskytovanej na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, správu fondu alebo splátky úverov poskytnutých fondu bankami a na úhradu úrokov z týchto úverov. O použití prostriedkov fondu rozhodoval minister menovaného ministerstva, ktorý aj zodpovedal za hospodárenie z prostriedkami fondu. Z uvedeného postavenia žalobcu a charakteru jeho činnosti, ako aj z účelu jeho konania v konkrétnom záväzkovom vzťahu (podľa predmetnej zmluvy bolo predmetom zmluvy poskytnutie podpory na kúpu bytu z prostriedkov fondu podľa zákona č. 124/1996 Z.z.), je podľa odvolacieho súdu celkom zrejmé, že žalobca nebol v zmysle spotrebiteľského práva dodávateľom. Žalobca nebol samostatnou právnickou osobou, ktorá by sama, podľa vlastného uváženia rozhodovala o zámere svojej činnosti, právnej forme, umiestnení, organizácii, miere zadĺženia, ktorá by na relevantnom trhu v súťaži s inými osobami vykonávala činnosť za účelom dosiahnutia zisku, rozhodovala o jeho rozdelení. Pri uzatváraní a plnení zmluvy uzatvorenej s dlžníkom plnil úlohy štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Z týchto skutočností možno dôvodne dospieť k záveru, že žalobca pri uzatváraní a plnení zmluvy uzatvorenej s dlžníkom nebol v prípade hlavného záväzkového vzťahu, ako aj akcesorického vzťahu, v postavení dodávateľa a predmetná zmluva preto nie je spotrebiteľskou zmluvou.

29. Vzhľadom na uvedené bol potom správny aj záver súdu prvej inštancie v tom, že vzhľadom na nutnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka o ručení, je argumentácia žalovaných ohľadne ich práva odoprieť plnenie ručiteľa podľa § 549 Občianskeho zákonníka irelevantná.

30. Odvolací súd sa taktiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý posúdil ručiteľský záväzok žalovaných 1/, 2/ ako platný právny úkon. Ak totiž na zmluvu, upravujúcu úverový vzťah medzi žalobcom a dlžníkom sa budú aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, je potom nevyhnutné posudzovať aj akcesorický vzťah zo zmluvy o ručení podľa § 303 Obchodného zákonníka, nakoľko sa jedná o ustanovenie kogentné, ktorého aplikáciu zmluvné strany nemohli ani dohodou vylúčiť. Z uvedeného dôvodu, aj keď sa v zmluve o úvere nachádzal pri ručiteľskom záväzku odkaz na ustanovenie Občianskeho zákonníka, dojednanie aplikácie Občianskeho zákonníka na vzťahy vyplývajúce z ručenia treba považovať v tejto časti za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V tomto smere súd prvej inštancie správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 115/99 z 18.05.2000, publikované pod R 11/2001, podľa ktorého poukaz na konkrétne ustanovenie Občianskeho zákonníka v ručiteľskom vyhlásení, v situácii, keď ide o zabezpečenie plnenia záväzku z obchodného záväzkového vzťahu, nerobí ručiteľské vyhlásenie neplatným, nakoľko priamo zo zákona, z ustanovení Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 4 v spojení s § 263 Obchodného zákonníka) vyplýva, že daný ručiteľský záväzok sa bude kogentne spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka o ručení.

31. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil aj vznesenú námietku premlčania na odstúpenie od zmluvy a dospel k správne právne záveru, že účinky odstúpenia od zmluvy nenastali v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania; za nesprávne právne posúdenie veci však odvolací súd považoval jeho právny záver o tom, že predčasná splatnosť úveru iným spôsobom vyvolaná nebola.

32. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu je potrebné uviesť, že jedným z účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka je, že nesplatené pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu sa od vyhlásenia konkurzu až do vyhlásenia konkurzu považujú za splatné, ak tento zákon neustanovuje inak; to platí rovnako pre podmienené pohľadávky, ktoré sa v konkurze uplatňujú prihláškou (§ 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších právnych predpisov). Vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka ex lege nedochádza k zániku ručiteľského záväzku, pretože žiadna právna norma neustanovuje, že ručiteľ nie je povinný dlh plniť veriteľovi počas konkurzu na majetok dlžníka, pričom ani zákon o konkurze a reštrukturalizácii v žiadnom ustanovení nevyklučuje, aby konkurz na majetok dlžníka zbavil práva veriteľa domáhať sa uspokojenia jeho pohľadávky voči ručiteľovi dlžníka.

33. V preskúmvanej veci nepochybne vyplynulo z vykonaného dokazovania, že na majetok pôvodného dlžníka Q. P. bol uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28K/59/2011 zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 27.12.2011 vyhlásený konkurz, ktorý, ako odvolací súd zistil z úradnej činnosti, nebol doposiaľ skončený. Z dôkazu založeného do spisu - potvrdenia správcu o zápise do zoznamu pohľadávok zo dňa 15.01.2016 vyplýva, že správca vystavil potvrdenie o zapísaní pohľadávky žalobcu do zoznamu pohľadávok v konkurznom konaní úpadcu.

34. V zmysle citovaného ustanovenia § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka sa záväzok úpadcu voči žalobcovi stal splatným. V dôsledku uvedeného postup súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil, že predčasná splatnosť celého úveru vyvolaná nebola a zaviazal žalovaného 1/ a žalovanú 2/ zaplatiť len tú časť splátok, ktoré považoval v čase rozhodovania súdu prvej inštancie za splatné, nebol správny. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. a IV. zmenil tak, že žalovaného 1/ a žalovanú 2/ zaviazal zaplatiť celý zostatok nesplateného dlhu (v žalobcom uplatnenom rozsahu), a to spolu s vyčísleným úrokom ku dňu zosplatenia, t.j. do vyhlásenia konkurzu.

35. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva medzi žalobcom a dlžníkom bola uzavretá dňa 12.09.2003, pričom začiatok splácania bol dohodnutý 3 mesiace po uzavretí zmluvy od 1. dňa nasledujúceho mesiaca, t.j. od 01.01.2004. Dlžník mal úver splácať vždy k 15. dňu v mesiaci, pričom v zmluve bolo dohodnutých 359 splátok (dohodnutá doba splatnosti 30 rokov) po 2.595,- Sk mesačne (86,14 eur) do 30.06.2006 a od 01.07.2006 po 2.779,- Sk mesačne (92,25 eur). Úver bol poskytnutý vo výške 648.000,- Sk, t.j. vo výške 21.509,659 eura. Z priebehu splácania úveru bolo zistené, že v období od 19.02.2004 do 09.05.2008 bolo zaplatené titulom splácania úveru celkovo 3.953,46 eur, neskôr boli zaplatené už len dve sumy, a to 10.06.2013 suma 210 eur a dňa 08.08.2013 suma 209,48 eur, ktoré zaplatila žalovaná 2/. Žaloba na súde bola podaná dňa 21.11.2013; v dôsledku vznesenej námietky premlčania sú voči žalovanému 1/ splátky splatné do 21.11.2009, t.j. 71 splátok, premlčané.

Po 21.11.2009 mal dlžník zaplatiť ešte 288 splátok po 92,25 eur, t.j. celkovo sumu 26.568,- eur, vrátane dohodnutého úroku, žalovaný 1/ titulom jeho ručiteľského záväzku by tak bol povinný zaplatiť veriteľovi na dlžnej istine a úrokoch celkovú sumu 26.568,- eur.

36. Žalovaná 2/ titulom jej ručiteľského záväzku by žalobcovi mala zaplatiť sumu 28.546,96 eur, a to za 249 splátok po 92,25 eur od 15.03.2013 + uznaný dlh, ktorý pozostáva zo 65-tich dlžných splátok úveru do 18.02.2013 v sume 5.996,19 eur - 419,48 eur, ktoré žalovaná zaplatila v dvoch splátkach, vrátane dohodnutého zmluvného úroku. Odvolací súd pritom dohodu o splátkach uzatvorenú podľa § 323 a nasledujúcich Obchodného zákonníka zo dňa 04.04.2013, v ktorej žalovaná 2/ v plnom rozsahu uznala dlh voči veriteľovi v sume 5.996,19 eur považoval rovnako ako súd prvej inštancie za platný právny úkon, za platnú dohodu o uznaní záväzku uzavretú podľa ust. § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, keďže uvedený právny úkon obsahuje všetky náležitosti vyžadované citovaným zákonným ustanovením.

37. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovaným 1/ a 2/ zaplata istiny vo výške 19.697,37 eur a vyčíslených zmluvných úrokov pôvodne v sume 3.510,96 eur (po čiastočnom späťvzati žaloby v sume 3.332,58 eur). Po preskúmaní odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi v zmysle hore uvedeného patrí celá uplatnená suma istiny vo výške 19.697,37 eur a ďalej zmluvné úroky do dňa splatnosti úveru (t.j. do vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka), ktorý žalobca ku dňu vyhlásenia konkurzu vyčísli na sumu 2.569,75 eur, celkovo tak na istine a zmluvných úrokoch patrí žalobcovi suma 22.267,12 eur. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie o výrokoch III. a IV. podľa § 388 CSP zmenil tak, že zaviazal žalovaného 1/ a žalovanú 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 22.267,12 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia táto povinnosť druhému zo žalovaných a v prevyšujúcej časti nárok žalobcu ako nedôvodný zamietol. Žalobcovi priznal aj uplatnený zákonný úrok z omeškania z priznanej sumy istiny tak ako si uplatnil v žalobnom návrhu žalobného návrhu, teda od 17.10.2013 (hoci by mu patril od doručenia výzvy na plnenie) do zaplata, v zmysle nar. vlády SR č. 87/1995 Zb.

38. Výrok V. v časti, ktorou súd prvej inštancie zamietol uplatnenú zmluvnú pokutu, odvolací súd potvrdil, keď sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že dojednanie zmluvnej pokuty pre prípad realizácie práva tak, ako to bolo v súdnej veci, robí samo o sebe takého dojednanie zmluvnej pokuty absolútne neplatným z dôvodu rozporu so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko odstúpenie od zmluvy tak, ako to bolo dohodnuté v danom prípade v bode 8.4 zmluvy, t.j. pre prípad odstúpenia od zmluvy, nemožno považovať za porušenie zmluvnej povinnosti, ale za výkon práva, a preto nemôže byť sankcionované zmluvnou pokutou.

39. K námietke žalovaného 1/ uplatnenej v odvolaní, ktorý vyslovil názor, že splatnosť dlhu nastala ešte skôr, a to podľa článku VIII., bod 8.2 zmluvy pre oneskorené úhrady troch splátok, keď dlžník Q. P. bol v omeškani s treťou splátkou, čo nastalo dňa 16.10.2007, pričom poukazyval na ustanovenie § 13 zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení účinnom v danom čase a na ustanovenie § 14 citovaného zákona, pričom vyslovil názor, že v tejto súvislosti vznikla povinnosť dlžníkovi zrealizovať bezodkladne prevod prostriedkov na účet fondu v štátnej pokladnici odvolací súd uvádza, že táto námietka žalovaného 1/ nebola dôvodná. Ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania, účinného v čase uzavretia zmluvy síce v § 13 ods. 3 zakotvoval ako sankciu povinnosť vrátiť prostriedky fondu ak boli neoprávnené použité alebo zadržané v rozpore s určenými alebo dohodnutými podmienkami, avšak v zákone nie je výslovne stanovená lehota na ich vrátenie (v ustanovení § 14 ods. 1 citovaného zákona je iba uvedené, že nevyčerpanú časť podpory je žiadateľ povinný vrátiť fondu), preto nemožno z citovaných zákonných ustanovení vyvodit', že by táto povinnosť vznikla dlžníkovi bezodkladne a vyvolala tak predčasnú splatnosť dlhu.

40. Keďže žalobca svojím odvolaním napadol aj výrok II., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o zastavení konania v časti o zaplata zmluvnej pokuty prevyšujúcej sumu 1.930,24 eur, odvolací súd preskúmal aj tento napadnutý výrok rozsudku a dospel k záveru, že je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdit', nakoľko z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca zbral žalobu v uvedenom rozsahu späť a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď v tejto časti konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil.

41. Odvolanie žalobcu tiež smerovalo proti výroku VI. napadnutého rozsudku, ktorým súd žalovanému v 3. rade priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca svoje odvolanie v tomto smere žiadnym spôsobom nezdôvodnil, takže dôvod odvolania proti uvedenému výroku rozhodnutia

odvolaciemu súdu nebol známy. Napriek tomu preskúmaním spisu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie o trovách žalovaného 3/ voči žalobcovi rozhodol správne, keď z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca bez relevantného dôvodu v priebehu konania zobral žalobu voči žalovanému 3/ späť, preto vo vzťahu k nemu procesne zavinil zastavenie konania a je preto povinný žalovanému 3/ zaplatiť jemu vzniknuté účelné trovy konania.

42. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal náhradu trov konania stranám sporu podľa pomeru ich úspechu vo veci. Po čiastočnom späťvzatí žaloby uplatnený nárok žalobcu pozostával z istiny vo výške 19.697,37 eur, vyčísleného zmluvného úroku vo výške 3.332,58 eur a zmluvnej pokuty vo výške 1.903,26 eur, t.j. z celkovej sumy 24.933,21 eur. Žalobca bol úspešný v sume 22.267,12 eur (19.697,37 + 2.569,75), teda jeho úspech predstavoval 89 % a neúspech 11 %, teda jeho celkový úspech v spore je 78%. Z uvedeného dôvodu odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 78 %. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

43. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).